

# Rim uspostavlja viđenje – broj pet

## *Razotkrivanje ponavljanih proročkih prijevora u adventizmu: razumijevanje pljačkaša tvoga naroda*

Jeff Pippenger  
2024-08-09

U posljednjem članku prepoznali smo šest proročkih linija prijevora koje su se pojavile u povijesti adventizma od milleritskoga razdoblja pa sve do današnjega dana. Tvrdim da su prvi i posljednji prijevor oko „odmetnika iz tvoga naroda” u četrnaestome retku jedanaestoga poglavlja Daniela proročki istovjetni. Milleriti su razumjeli da su „odmetnici” Rim, a protestanti su naučavali da su „odmetnici” sirijski kralj po imenu Antioh Epifan.

I u ona vremena ustat će mnogi protiv kralja juga; i nasilnici iz tvoga naroda uzvisit će se da potvrde viđenje, ali će pasti. Daniel 11,14.

Počevši od desetoga retka, pa sve do petnaestoga retka, prikazan je rat između kraljevstava Egipta i Sirije. Egipat je u tom odlomku kralj juga, a sirijski je kralj prikazan kao kralj sjevera. Deseti redak označava ono što povjesničari nazivaju početkom Četvrtoga sirijskog rata 219. pr. Kr., jedanaesti i dvanaesti redak prikazuju bitku kod Rafije 217. pr. Kr. i njezine posljedice. Zatim trinaesti do petnaesti redak označuju bitku kod Panija 200. pr. Kr. U recima od desetoga do petnaestoga sirijski je kralj Antioh Veliki, vladar Seleukidskoga Carstva.

Deseti redak predstavlja povijest kada Antioh Veliki započinje rat kako bi ponovno zadobio područje koje je godinama prije bilo oduzeto Seleukidskom kraljevstvu. U tom retku on ponovno osvaja izgubljeno područje 219. pr. Kr., ali privremeno obustavlja svoja neprijateljstva te nastoji pregrupirati svoju vojnu snagu. Ponovno je uspostavio nadzor nad izgubljenim područjem i stigao sve do granice Egipta, južnoga kraljevstva kojim je vladala dinastija Ptolemejevića. Između 219. pr. Kr. i 217. pr. Kr. i kralj juga i kralj sjevera pravili su planove za nadolazeću bitku kod Rafije.

Bitka kod Raphije odigrala se 217. pr. Kr., i južno kraljevstvo Egipta, kojim je vladao Ptolemej, nadvladalo je sirijskoga kralja Antioha Velikoga, kralja sjevera u proročkom odlomku. Zatim, u recima trinaest do petnaest, sedamnaest godina poslije, 200. pr. Kr., Antioh Veliki, koji je tada sklopio savez s Filipom Makedonskim, stupio je u boj protiv Egipta u bitki kod Panija. Južno kraljevstvo Egipta tada je imalo dječaka-kralja od pet ili šest godina, i Antioh Veliki i Filip nisu mogli odoljeti a da ne iskoriste djetinjega kralja Egipta, te je Antioh Veliki odnio pobjedu u bitki kod Panija. Tri retka koja predstavljaju bitku kod Panija sadrže četrnaesti redak, u kojem se u proročki narativ uvodi nova sila.

Razbojnici tvoga naroda druga su sila od egipatskoga kralja juga, ili seleukidskoga kralja sjevera, ili Filipa, makedonskoga vladara. Milleriti su prepoznali da je Rim razbojnici tvoga naroda. Jedna od hebrejskih korijenskih riječi koja se prevodi kao „razbojnici” znači razbijač. Poganski Rim u proročanstvu je prikazan kao sila koja će razbiti u komade.

Nakon toga gledah u noćnim viđenjima, i gle, četvrta zvijer, strašna i užasna, i neobično snažna; imala je velike željezne zube: proždrala je i mrvila, a ostatak gazila svojim nogama; i bila je različita od svih zvijeri koje bijahu prije nje; i imala je deset rogova. Daniel 7,7.

Kad Uriah Smith govori o razbojnicima, citira povjesničara koji ističe da razbojnici predstavljaju rušitelje.

„Sada se uvodi nova sila — ‘razbojnici tvoga naroda’; doslovno, kaže biskup Newton, ‘rušitelji tvoga naroda’. Daleko, na obalama Tibera, jedno je kraljevstvo pothranjivalo sebe častoljubivim naumima i mračnim zamislima. Isprva maleno i slabo, raslo je čudesnom brzinom u snazi i sili, oprezno pružajući svoje dosege ovamo i onamo kako bi okušalo svoju moć i ispitalo snagu svoje ratničke ruke, sve dok, svjesno svoje moći, nije smjelo uzdiglo glavu među narodima zemlje i nepobjedivom rukom zgrabilo kormilo njihovih poslova. Otda ime Rima stoji na stranicama povijesti, predodređeno da kroz duga razdoblja upravlja poslovima svijeta i vrši silan utjecaj među narodima sve do svršetka vremena.“

„Rim je progovorio; i Sirija i Makedonija uskoro su uvidjele da se mijenja izgled njihova sna. Rimljani su intervenirali u korist mladoga egipatskog kralja, odlučni da bude zaštićen od propasti koju su smislili Antioh i Filip. To je bilo 200. pr. Kr., i bilo je to jedno od prvih važnih upletanja Rimljana u poslove Sirije i Egipta.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 257.

Predskazanje izneseno u tim recima ispunilo se u razdoblju od otprilike dvadeset godina, od 219. pr. Kr. do 200. pr. Kr., no proroci više govore o posljednjim danima nego o danima u kojima su živjeli.

„Svaki od drevnih proroka govorio je manje za svoje vlastito vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas. ‘A sve im se to događalo za uzor: i napisano je za opomenu nama, na koje su došli svršeci svijeta.’ 1 Corinthians 10:11. ‘Njima se objavilo da ne služe sebi, nego nama, u onome što vam sada navijestite oni koji vam propovijedaše evanđelje po Duhu Svetome poslanom s neba; u što anđeli žele proniknuti.’ 1 Peter 1:12....”

„Biblija je sakupila i zajedno povezala svoja blaga za ovaj posljednji naraštaj. Svi veliki događaji i svečane zgode povijesti Staroga zavjeta ponavljali su se i ponavljaju se u crkvi u ovim posljednjim danima.“ Selected Messages, knjiga 3, 338, 339.

Premda Daniel nije živio u dvadesetogodišnjem vremenskom razdoblju koje razmatramo, nadahnuće kroz spise sestre White obavještava nas da će se velik dio povijesti zabilježene u jedanaestom poglavlju Daniela ponoviti u konačnom ispunjenju jedanaestog poglavlja Daniela.

„Nemamo vremena za gubljenje. Pred nama su teška vremena. Svijet je uzburkan duhom rata. Uskoro će se zbiti prizori nevolje o kojima se govori u proročanstvima. Proročanstvo u jedanaestom poglavlju Daniela gotovo je doseglo svoje potpuno ispunjenje. Velik dio povijesti koja se odigrala kao ispunjenje ovoga proročanstva ponovit će se.“ Manuscript Releases, broj 13, 394.

Stihovi od desetoga do petnaestoga u Danielu jedanaestom poglavlju prikazuju povijest posljednjih dana koja vodi do uskoro nadolazećega zakona o nedjelji, jer šesnaesti stih pokazuje kada je Rim

prvi put osvojio „slavnu zemlju”.

Ali onaj koji dođe na nj učinit će po svojoj volji, i nitko se neće održati pred njim; i stat će u krasnoj zemlji, koja će njegovom rukom biti uništena. Daniel 11:16.

Danijel u svojim spisima dvaput upotrebljava izraz „slavna zemlja”. Prvi put to je u šesnaestom retku, kada je doslovni poganski Rim osvojio doslovnu slavnu zemlju Judu.

„Premda Egipat nije mogao opstati pred Antiohom, kraljem sjevera, ni Antioh nije mogao opstati pred Rimljanima, koji su sada došli protiv njega. Nijedno kraljevstvo više nije bilo kadro oduprijeti se toj rastućoj sili. Sirija je bila osvojena i pripojena Rimskom Carstvu kada je Pompej, 65. pr. Kr., lišio Antioha Azijatskog njegovih posjeda i sveo Siriju na rimsku provinciju.

„Ista je sila trebala stajati i u Svetoj zemlji te je proždrijeti. Rim je stupio u savez s Božjim narodom, Židovima, 162. pr. Kr., od kojega datuma zauzima istaknuto mjesto u proročkom kalendaru. Međutim, stvarnu vlast nad Judejom nije stekao stvarnim osvajanjem sve do 63. pr. Kr.; i to na sljedeći način.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Drugi redak u kojem Daniel rabi izraz „slavna zemlja” nalazi se u četrdeset i prvom retku.

I on će ući i u slavnu zemlju, i mnoge će zemlje biti oborene; ali ove će izbjeći njegovoj ruci: Edom i Moab i prvaci sinova Amonovih. Daniel 11,41.

Četrdeset i prvi redak, naravno, slijedi nakon četrdesetoga, a četrdeseti redak započinje riječima: „i u vrijeme svršetka”. U Velikoj borbi sestra White poistovjećuje 1798. godinu s „vremenom svršetka”, stoga četrdeset i prvi redak označuje povijest koja slijedi nakon vremena svršetka 1798. godine.

„Ali u vrijeme svršetka, kaže prorok, „Mnogi će tumarati amo-tamo, i znanje će se umnožiti.” Daniel 12:4.... Od 1798. godine knjiga proroka Daniela više nije zapečaćena, znanje o proročanstvima se povećalo, i mnogi su objavljivali svečanu poruku o blizini suda.” Velika borba, 356.

Slavna zemlja iz četrdeset i prvoga retka nije doslovna drevna Juda iz starine, nego duhovna suvremena Juda. Sjedinjene Američke Države duhovna su suvremena Juda, a četrdeset i prvi redak označava uskoro nadolazeći zakon o nedjelji u Sjedinjenim Američkim Državama.

Ali nije najprije ono što je duhovno, nego ono što je naravno; a potom ono što je duhovno. I Korinćanima 15:46.

Taj je zakon o nedjelji predložen šesnaestim retkom, jer se „velik dio povijesti koja se odigrala” u ispunjenju Daniela jedanaest treba ponoviti. Redci deset do petnaest u posljednjim danima predstavljaju povijest koja prethodi zakonu o nedjelji i vodi prema njemu.

Kralj sjevera u tih pet stihova, kao i kralj juga, koji su se ispunili u seleukidskom kralju Antiohu Velikom i egipatskim kraljevima ptolemejskoga kraljevstva, predodražuju sile koje su u središtu povijesti što vodi k uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. Ti stihovi određuju povijest pokreta što

četrdeset i četiri tisuće, jer deseti stih označuje slom Sovjetskoga Saveza 1989. godine, a šesnaesti uskoro dolazeći nedjeljni zakon.

Krist naglašava ove retke povezujući deseti redak s četrdesetim retkom, a šesnaesti redak s četrdeset i prvim retkom. Izravna referenca na doslovnu slavnu zemlju, koja je predsluka duhovne slavne zemlje iz četrdeset i prvog retka, nalazi se na kraju tih šest redaka, a deseti redak na njihovu je početku.

Kao što je Krist osigurao da šesnaesti redak bude u izravnoj vezi s četrdeset i prvim retkom, tako je i deseti redak u izravnoj vezi s četrdesetim retkom. Izraz u desetom retku „preplaviti i proći kroz” istovjetan je hebrejski izraz koji je u četrdesetom retku preveden kao „preplaviti i prijeći preko”. Taj se izraz u Svetome pismu nalazi još samo na jednome drugom mjestu, ali je ondje preveden nešto drukčije nego u desetom i četrdesetom retku. Ipak, riječ je o istome hebrejskom izrazu.

I prodrijet će kroz Judu; navalit će i preplaviti, doprijet će sve do grla; i raširenost njegovih krila ispunit će širinu zemlje tvoje, o Emanuele. Izaija 8,8.

Izaijino „preplaviti i prijeći preko” isto je što i u desetom retku „preplaviti i proći”, te u četrdesetom retku „preplaviti i prijeći preko”. I više od toga, svaki od ta tri retka opisuje napad kralja sjevera na kralja juga. U Izaiji je sjeverni kralj Asirije, Sanherib, napadao Judu, južno kraljevstvo Izraela. U desetom retku Antioh Veliki, sjeverni kralj Seleukidskoga Carstva, napadao je južno kraljevstvo Egipat. U četrdesetom retku kralj sjevera, papinska sila, koja je na početku četrdesetoga retka zadobila smrtnu ranu, napadala je južnu ateističku silu Sovjetskoga Saveza. Svaki redak predstavlja istu proročku strukturu sukoba između kraljeva sjevera i juga, i u svakom retku sjeverni kralj „preplavljuje i prelazi preko”.

Izaijino svjedočanstvo i deseti redak oboje potvrđuju da, kada sjeverni kralj napadne, on staje prije nego što uđe u prijestolnicu južnoga kraljevstva. Senaherib je doveo svoj rat do zidina Jeruzalema, i ni dalje. Godine 219. pr. Kr. Antioh Veliki došao je do granice Egipta i zaustavio se. Potom je izgubio bitku kod Rafije, koja se dogodila dvije godine poslije, 217. pr. Kr. Senaherib je došao do zidina Jeruzalema i izgubio bitku kada je Bog intervenirao.

Stoga ovako govori Gospod o kralju asirskome: Neće ući u ovaj grad, niti će ondje odapeti strijelu, niti će doći pred nj sa štitom, niti će podići nasip protiv njega. Putem kojim je došao, istim će se vratiti, i neće ući u ovaj grad, govori Gospod. Jer ću braniti ovaj grad da ga izbavim, poradi sebe i poradi sluge svojega Davida. I dogodi se one noći da je anđeo Gospodnji izašao i pobio u taboru Asiraca sto osamdeset i pet tisuća; i kad su rano ujutro ustali, gle, sve sami mrtvi leševi. Tada je Senaherib, kralj asirski, otišao i vratio se te prebivao u Ninivi. I dogodi se, dok se klanjao u domu Nisroka, boga svojega, da ga Adramelek i Šareser, sinovi njegovi, ubiše mačem; a oni pobjegoše u zemlju Armeniju. I na njegovu se mjestu zakraljio njegov sin Esarhadon. 2. Kraljevima 19:32–37.

Godine 1989. kralj sjevera pomeo je Sovjetski Savez, ali nije svladao prijestolnicu Sovjetskog Saveza. Rusija je ostala stajati. Sljedeća bitka, predočena u jedanaestom i dvanaestom retku, bila je bitka kod Rafije, koja je također bila predočena rušenjem Sanheribove vojske i njegovom potonjom smrću, što označava pobjedu južnog kralja, a to je bio Juda u svjedočanstvu o Sanheribu,

te Rafija u svjedočanstvu o Antiohu Velikom.

Deseti redak uspostavlja izravnu poveznicu s četrdesetim retkom, a šesnaesti redak uspostavlja izravnu poveznicu s četrdeset i prvim retkom. Redci od desetoga do šesnaestoga predstavljaju povijest od 1989. godine do nedjeljnoga zakona. Taj redak predstavlja skrivenu povijest u četrdesetom retku koja započinje raspadom Sovjetskoga Saveza 1989. godine i traje do nedjeljnoga zakona. Deseti redak također izravno povezuje „sedam vremena” iz Levitskoga zakonika dvadeset i šest sa skrivenom poviješću, ali ta crta istine izlazi izvan onoga što ovdje izlažemo.

U mileritskoj povijesti dogodila se prva od šest glavnih kontroverzi unutar adventizma glede ispravne identifikacije Rima, a odnosila se na to koga predstavljaju razbojnici iz četrnaestog retka. Protestanti su držali da oni predstavljaju Antioha Epifana, a mileriti su ih identificirali kao Rim. U posljednjoj kontroverzi adventizma glede ispravne identifikacije Rima također je riječ o razbojnicima iz četrnaestog retka. Jedna skupina, predstavljena mileritima, zastupa temeljno razumijevanje milerita, koje je potvrdio Duh proroštva.

„Vidjela sam da je tablica iz 1843. bila vođena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On želio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrla pogrešku u nekim brojkama, tako da je nitko nije mogao vidjeti sve dok Njegova ruka nije bila uklonjena.“ Early Writings, 74.

Ta sveta shema označava taj spor oznakom 164. pr. Kr.

„164. Smrt Antioha Epifana, koji se, dakako, nije podigao protiv Kneza nad knezovima, budući da je bio mrtav već 164 godine prije nego što se Knez nad knezovima rodio.“

Upućivanje na tu kontroverzu na svetoj karti predstavlja jedinu istinu prikazanu na svetoj karti koja nije utemeljena na proročkom odlomku iz Božje Riječi. Time ono označava jednu znamenitost, ne biblijske povijesti, nego adventne povijesti, i „ne bi se smjelo mijenjati“, jer ta kontroverza pokazuje kako je proročka vizija uspostavljena. Odbaciti tu temeljnu istinu znači istodobno odbaciti autoritet potvrde svete karte od strane Duha Proroštva.

„Posljednja, posve posljednja Sotonina obmana bit će da učini bez učinka svjedočanstvo Duha Božjega. ‘Gdje nema utvare, narod propada’ (Mudre izreke 29,18). Sotona će domišljato djelovati, na različite načine i preko različitih sredstava, kako bi poljuljao pouzdanje Božjega naroda ostatka u istinito svjedočanstvo. Uvest će krivotvorena viđenja da zavede, i pomiješat će lažno s istinitim, te tako ljudima omrznuti sve što nosi naziv viđenja, tako da će sve to smatrati nekom vrstom fanatizma; ali poštene će duše, uspoređujući lažno i istinito, biti osposobljene da razlikuju jedno od drugoga.” Selected Messages, knjiga 2, 78.

Posljednja kontroverza „razbojnika tvoga naroda” ista je kao i prva, i bez razumijevanja simbola koji utvrđuje viđenje, „narod propada”. Oni „propadaju” zato što „obezvjeđuju svjedočanstvo Duha Božjega”.

Druga skupina tvrdi da su Sjedinjene Države prikazane kao razbojnici iz četrnaestoga retka. Ta skupina nije u stanju ili nije voljna vidjeti da Antioh Veliki u recima deset do petnaest predstavlja Sjedinjene Države. Kao što su protestanti u mileritskoj povijesti tvrdili da su razbojnici Antioh,

tako skupina koja nije voljna vidjeti poistovjećuje razbojнике sa silom (Sjedinjenim Državama) koja je predočena Antiohom.

Senaheribov napad na Judu, koji je dopro do prijestolnice, Jeruzalema, i koji je doživio neuspjeh, predvodio je Senaheribov vojskovođa Rabsake.

A sada, molim te, daj jamstvo mojemu gospodaru, kralju asirskomu, pa ću ti dati dvije tisuće konja, ako si sa svoje strane kadar postaviti jahače na njih. Kako ćeš onda odbiti lice jednoga vojvode, jednoga od najmanjih slugu mogega gospodara, a uzdati se u Egipat radi kola i konjanika? Jesam li sada bez Gospodina uzašao na ovo mjesto da ga razorim? Gospodin mi je rekao: Idi gore na ovu zemlju i razori je. Tada rekoše Elijakim, sin Hilkijin, i Šebna, i Joah Rabšaku: Govori, molimo te, svojim slugama na sirscome jeziku, jer ga razumijemo; i ne govori s nama na judejskome jeziku na uši naroda koji je na zidu. Ali Rabšak im reče: Zar me moj gospodar poslao tvojemu gospodaru i tebi da govorim ove riječi? Nije li me poslao ljudima koji sjede na zidu, da s vama jedu svoju vlastitu nečist i piju svoju vlastitu mokraću? Tada Rabšak stade i povika iza glasa na judejskome jeziku te progovori govoreći: Čujte riječ velikoga kralja, kralja asirskoga. 2. o kraljevima 18:23–28.

Rabšaka nije iznosio svoje riječi, nego riječi asirskoga kralja Sanheriba. U Danielu 11,40 kralj sjevera jest papinska sila koja je u vrijeme svršetka, 1798. godine, primila smrtonosnu ranu od ruke ateističke Francuske, kralja juga. U tome retku kralj sjevera na koncu uzvraća udarac i preplavljuje južno kraljevstvo (SSSR) 1989. godine. Kad je kralj sjevera izvršio to djelo, doveo je sa sobom „kola i konjanike i mnoge lađe“. „Kola i konjanici“ predstavljaju vojnu moć, a „lađe“ predstavljaju gospodarsku silu. Ti simboli prepoznaju Sjedinjene Američke Države kao posredničku vojsku papinskoga Rima u pobjedi iz 1989., kao što je predočeno Rabšakom. Antioh Veliki u recima 10–15 predstavlja Sjedinjene Američke Države, a kako je William Miller ispravno utvrdio da riječ „i“ u retku 14 uspostavlja novu silu koja ulazi u proročki slijed, „otimači“ moraju predstavljati silu različitu bilo od ptolemejskih kraljeva juga, bilo od Antioha, kralja sjevera, bilo od Filipa Makedonskoga.

„Kralj juga“, u ovom retku, bez ikakve sumnje znači kralja Egipta; ali što znači izraz „nasilnici tvoga naroda“, nekima možda još uvijek ostaje dvojbena. Da se to ne može odnositi na Antioha, ni na bilo kojega kralja Sirije, jasno je; jer je anđeo tijekom više prethodnih redaka govorio o tom narodu, a sada kaže: „i nasilnici tvoga naroda“ itd., očito podrazumijevajući neki drugi narod. Priznat ću da je Antioh možda doista pljačkao Židove; ali kako bi to moglo „potvrditi viđenje“, kad se o Antiohu nigdje u viđenju ne govori kao o onome koji čini ikakvo djelo te vrste; jer je on u viđenju pripadao onomu što se naziva grčkim kraljevstvom. Nadalje, „potvrditi viđenje“ mora značiti učiniti ga sigurnim, dovršiti ili ispuniti.“ William Miller, Miller's Works, Lecture 6, 89.

„Antioh“ je bilo ime koje su odabrali mnogi kraljevi sirijskoga Seleukidskog Carstva. Utemeljitelj toga carstva bio je Seleukid Nikator, a cjelokupan popis seleukidskih kraljeva obuhvaćao je negdje između dvadeset i šest i trideset kraljeva. Mnogi od tih kraljeva odabrali su ime „Antioh“, kao što i mnogi pape biraju prijestolna imena kada budu izabrani za pape. Pape su svi „antikrist“, što znači „protiv Krista“. Riječ „anti“ znači „protiv“. Kao antikristi uzeli su ime svojega duhovnog praoca, a

to je Sotona. Sotona i pape oboje su u nadahnuću prepoznati kao antikrist.

„Odlučnost antikrista da provede pobunu koju je započeo na nebu nastaviti će djelovati u sinovima neposlušnosti.“ Svjedočanstva, svezak 9, 230.

Papa je predstavnik Sotone, te su stoga obojica protiv Krista, i zato su „antikrist“. Oni biraju ime kada preuzmu položaj pape te postaju Sotoninim zemaljskim predstavnikom.

„Kako bi osigurala svjetovne dobitke i časti, crkva je bila navedena da traži naklonost i potporu velikih ljudi ovoga svijeta; i odbacivši tako Krista, bila je navedena da iskaže odanost predstavniku Sotone — rimskom biskupu.“ Velika borba, 50.

Po djelima ćete ih poznati, a pape nastavljaju isto djelo kao i Sotona.

„Preko rimskog pape isto se djelo provodi ovdje na zemlji kao što se provodilo na nebeskim dvorima prije izгона kneza tame. Sotona je nastojao ispraviti Božji zakon na nebu i ponuditi vlastiti amandman. Uzvisio je vlastiti sud iznad suda svojega Stvoritelja i postavio svoju volju iznad volje Jehove te je na taj način zapravo proglasio Boga pogrešivim. Papa također ide istim putem te, prisvajajući sebi nepogrešivost, nastoji prilagoditi Božji zakon svojim vlastitim zamislima, držeći da je kadar ispraviti pogreške za koje misli da ih vidi u odredbama i zapovijedima Gospoda neba i zemlje. On zapravo kaže svijetu: Ja ću vam dati bolje zakone od Jehovinih. Kakva je to uvreda Bogu neba!“ Signs of the Times, 19. studenoga 1894.

Premda je Seleuk Nikator utemeljio Seleukidsko Carstvo, mnogi od sljedećih kraljeva izabrali su ime „Antioh“, u čast ne Seleuku, nego njegovu ocu. Seleukov otac, Antioh, bio je plemić i vojskovođa u službi makedonskoga kralja Filipa II., koji je bio otac Aleksandra Velikoga. Taj plemićki status i vojna pozadina pomogli su postaviti temelj Seleukovoj vlastitoj istaknutoj ulozi i njegovu kasnijem usponu na vlast nakon smrti Aleksandra Velikoga.

Seleukovo je kraljevstvo bilo uspostavljeno kada je preuzeo vlast nad trima od četiriju područja Aleksandrova kraljevstva. I Rim također osvaja tri zemljopisne sile kako bi preuzeo vlast i postao kralj sjevera. Kada je Seleuk učvrstio istok, zapad i sjever, postao je kralj sjevera u povijesnome pripovijedanju, a njegova je prijestolnica bio grad Babilon. Mnogi od sljedećih kraljeva uzimali su ime „Antioh“ kada bi preuzeli sjeverno prijestolje kako bi odali počast svom političkom praocu. Usporednicu je lako vidjeti, ako je želite vidjeti. Ako ne želite, nećete.

Ime „Antioh“ (Ἀντίοχος na grčkom) potječe od grčkih sastavnica „anti“ (što znači „protiv“ ili „nasuprot“) i „ocheo“ (što znači „čvrsto držati“ ili „održavati“). Sjeverni su kraljevi odabrali to ime kako bi održali svoju političku baštinu s ocem, upravo kao što antikrist (pape) biraju imena kada započnu vladati. Kao što su pape predstavnici svojega oca, đavla, tako i Antioh(i) Sirskoga Carstva predočavaju predstavnike svojega oca. U ovoj primjeni Antioh predstavlja opunomoćenika svojega oca. Opunomoćenik papinske sile 1989. godine bile su Sjedinjene Američke Države, a svjetovno svjedočanstvo potvrđuje odnos između antikrista, pape Ivana Pavla II., i Ronalda Reagana u njihovu djelu rušenja bivšega Sovjetskog Saveza.

U recima od deset do šesnaest, prvi i posljednji redak sadrže izravna upućivanja na retke četrdeset i četrdeset jedan. Deseti redak izravno predstavlja četrdeseti redak. Šesnaesti redak izravno

predstavlja četrdeset prvi redak. Ti redci predstavljaju dio Danielova proročanstva koji se odnosi na posljednje dane.

„Knjiga koja je bila zapečaćena nije bila knjiga Otkrivenja, nego onaj dio Danielova proročanstva koji se odnosio na posljednje dane. Pismo kaže: ‘A ti, Daniele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu do vremena svršetka; mnogi će tumarati amo-tamo i znanje će se umnožiti’ (Daniel 12,4). Kad je knjiga bila otvorena, objavljen je proglas: ‘Vremena više neće biti.’ (Vidi Otkrivenje 10,6.) Knjiga proroka Daniela sada je odpečaćena, a otkrivenje koje je Krist dao Ivanu treba doći svim stanovnicima zemlje. Povećanjem znanja narod se treba pripremiti da opstane u posljednjim danima....“

„U poruci prvoga anđela ljudi se pozivaju da se poklone Bogu, našem Stvoritelju, koji je stvorio svijet i sve što je u njemu. Oni su iskazivali počast ustanovi Papinstva, učinivši bez učinka Jehovin zakon, ali treba doći do povećanja spoznaje o ovom predmetu.” Selected Messages, knjiga 2, 105, 106.

U vrijeme svršetka 1989. godine posljednjih šest redaka jedanaestog poglavlja Daniela predstavlja „onaj dio Danielova proročanstva koji se odnosio na posljednje dane”. To je bilo prepoznato kada je tada bilo otpečaćeno, a to otpečaćivanje proizvelo je porast znanja o „uspostavi Papinstva, čineći bez učinka zakon Jehove”. Alfa i Omega uvijek prikazuje svršetak pomoću početka, a proces kušnje koji je započeo 1989. godine bio je osmišljen da proizvede dvije skupine štovatelja.

A on reče: Idi svojim putem, Daniele, jer su ove riječi zatvorene i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti, ubijeliti i biti okušani; a bezbožni će činiti bezbožno; i nijedan od bezbožnih neće razumjeti, nego će mudri razumjeti. Daniel 12:9, 10.

Sada se nalazimo u završnom razdoblju toga procesa kušanja, jer se sada ponavlja spor oko razbojnika s početka adventizma. Utvrditi da su razbojници Sjedinjene Američke Države znači utvrditi da je Antioh razbojници. To je istovjetni spor milerita i protestanata.

Na završetku procesa kušnje, jednako kao i na početku procesa kušnje, koji je započeo 1989. godine, Lav iz plemena Judina otpečaćuje „onaj dio Danielova proročanstva koji se odnosio na posljednje dane“. Godine 1989. to je bilo posljednjih šest redaka jedanaestoga poglavlja Daniela, a na završetku je to skrivena povijest četrdesetoga retka, koja je predložena recima deset do šesnaest.

U sljedećim ćemo člancima nastaviti naše razmatranje šest linija prijepora unutar povijesti adventizma. Prva od tih šest prijepora ilustrira posljednji od tih šest prijepora. Prvu i posljednju prijepornu liniju upotrijebit ćemo kako bismo predložili i ostale četiri prijeporne linije dok budemo izlagali elemente povezane s nastojanjima neprijatelja pravednosti da spriječi Božji narod da ispravno razlučuje „viđenje“, koje je uspostavljeno simbolom Rima.

“Ako ne razumijemo važnost trenutaka koji brzo prelaze u vječnost i ne pripravimo se da stanemo u veliki dan Božji, bit ćemo nevjerni upravitelji. Stražar treba znati koje je doba noći. Sve je sada zaodjenuto ozbiljnošću koju svi koji vjeruju istinu za ovo vrijeme trebaju shvatiti. Oni trebaju postupati imajući u vidu dan Božji. Sudovi Božji samo što se nisu izlili na svijet, i trebamo se pripremiti za taj veliki dan.

„Naše je vrijeme dragocjeno. Imamo samo nekoliko, vrlo malo dana milosti u kojima se trebamo pripremiti za budući, besmrtni život. Nemamo vremena koje bismo mogli utrošiti na stihijsko djelovanje. Trebali bismo se bojati da ne klizimo samo po površini Božje riječi.“  
Testimonies, sv. 6, 407.